

תנועת הצופים העבריים בישראל נ"ר

הצעת פעילות לפורום מדריכי/ות שמיניות- חשיפה לרעיון ההגשמה בתנועה

מסר: הגשמה בתנועה מאפשרת יצירה של גשר בין ימי החניכות בתנועה לחיים הבוגרים. במסגרת שנה זו מתאפשרים חיי קבוצה ועשייה חברתית, קהילתית וחינוכית משמעותיים. יחידה זו הועברה במתכונת דומה, בשינויים קלים בקורס פתיחת ש"ש ונח"ל, כבסיס רעיון לחשיפה למסלול הנח"ל התנועה.

מתודה 1- השראה (20 דקות)

נחלק את הקבוצה ל- 5 צוותים, כל צוות יקבל שיר שיצטרך להקשיב לו ולקרוא את המילים. השירים הם עכשוויים יחסית ועוסקים בחווית המעבר לבגרות בחברה הישראלית בימינו.

השירים:

- לופ | אמיר ובן
- תנו לנמנם | ג'יין בורדו
- כמה נורמלי | תומר יוסף
- מרוץ החיים | שרית חדד
- עשיתי | ג'ימבו ג'יי

נחזור למעגל ונשאל- איזה תמונה עולה מהמתואר בשירים? מהי חווית ההתבגרות הישראלית? ממה היא מורכבת? מה טוב בה? מה פחות טוב בה?

מתודה 2- לימוד (20 דקות)

נקרא יחד את "דמות הצופה הבוגר/ת"-

דמות הצופה הבוגר/ת

הצופה הבוגר הינו אזרח טוב ומועיל, המקיים הלכה למעשה את מידות הצופה ופועל ברוח ההבטחה הצופית. אהבת הארץ והעם בלבם של הצופה והוא פועל להעמקת הקשר שבין המורשת היהודית לחיים במדינת ישראל. הצופה הבוגר רגיש למצוקות חברתיות, פועל לשינוי ולתיקון החברה, לשמירה על כבוד האדם וחירותו ולשמירה על זכותם של כל פרט וקבוצה. הצופה הבוגר יפעל מתוך סובלנות וקבלת האחר ליצירת מכנה משותף וערכות הדדיות בין שונים-שווים בחברה הישראלית.

נשאל- מה הפער בין התמונה שעולה מהשירים לדמות הצופה הבוגר/ת? האם הם/ן יכולים/ות והזדהות עם הפער הזה? איפה זה פוגש אותם/ן ואת החניכים והחניכות שלהם/ן?

מתודה 3-סיכום (20 דקות)

נקרא את משל האדוות שכתב בוגר מסלול הנח"ל- תם נבון:

"שמעתי במכינות, בתנועות ובארגונים נוספים שמחנכים לשינוי חברתי את המשל הבא, שאני קורא לו משל האדוות על פי המים:

כאשר זורקים אבן קטנה על פני המים היא גורמת לאדוות גדולות ממנה בהרבה. אם מפזרים אבנים רבות כאלו על פני המים, אז כל האגם נעשה גלי. כך הם בוגרי שנת הישרות – אומרים בעלי המשל – הם מסיימים את השנה, מתפזרים בחברה הישראלית, כל אחד יוצר סביבו מעגלי השפעה, וכך משתנה החברה כולה.

כבר שנים רבות מלווה אותי התחושה שהמשל הזה אינו מספק, ורק לאחרונה הבנתי בדיוק למה. הטעות במשל היא שהחברה הישראלית פשוט איננה אגם שוקט, שבו כל אבן קטנה יוצרת אדוות יפות ועגולות. החברה הישראלית היא חברה שעוברת צונאמי: צונאמי של הפרטה ואינדיבידואליזציה, שמפרק את מערכות השותפות, השוויון והסולידאריות החברתית, ומשאיר אחריו איים של עושר מופלג, בצד עיי חורבות של עוני ומצוקה; צונאמי של תאגידי הון שמשתלטים על כל חלקה ושוטפים את המוחות בפרסומות ותכניות ריאליטי; צונאמי של שסעים מעמדיים, תרבותיים, לאומיים ודתיים שמאיימים לקרוע אותנו לגזרים; צונאמי של התקפות טרור שמערערות את הביטחון הקיומי.

נסו לדמיין מה קורה כשזורקים אבן קטנה לתוך צונאמי – היא לא מייצרת שום אדוות, תוך שבריר שנייה היא נבלעת ונשטפת עם הזרם.

הדרך לעצור את הצונאמי, או לפחות להטות במעט את כיוון זרימתו, היא דרך ארוכה, איטית וסיזיפית: יש לאסוף את האבנים, לרכז אותן ולהניח אותן אחת אחת במבנה יציב, עד שייבנה שובר גלים, שיהיה גבוה וחזק מספיק כדי לעמוד מעל פני הזרם ולהטות אותו, ולא להיסחף ולהיסחף".

נשאל-

- איך מציע כותב הטקסט להתמודד עם השסעים בחברה הישראלית?
- מה המסר של הכותב לקוראים/ות? מה אתם/ן חושבים/ות על המסר הזה? מסכימות? מזדהים?

נסביר שבשנת שירות אנחנו הולכים להדליק מדורה גדולה של אחריות חברתית. אל מול הפערים שקיימים בחברה בישראל, שנת ההגשמה מהווה פלטפורמה שבאמצעותה אפשר לייצר "סכר של אבנים" – מסלול של חיי קבוצה משימתית המטפחים את ההסתכלות החברתית והאקטביסטית על החברה הישראלית וחושב על האפשרות להשפיע עליה. שנת השירות ומסלול הנח"ל בפרט מאפשרים מקום מוכר להגשים בו את הערכים שספגו החניכים/ות בתנועה, דרך להמשיך להשתייך אליה והפיכה שלה לרלוונטית עבורם/ן גם בחיים הבוגרים.